

Besede

Odprem ustnice bakrene,
preberem nov vonj
svinčenih črk.

Besede so
uokvirjena slika
zbledelega zanihanja.
Rahlo se odprejo vrata,
poskusim stopiti
skoznje.

Opolnoči

Opolnoči, na križišču dni, se zbudim.
Na postelji prekrižam noge.
Čuječ, nemiren, odprem oči,
pomislim na prostost noči,
potiho, na njeno neskončnost.

Živel sem v blagem zavetrju,
v palači nepretrganega govora.
Zdaj pa z zbujanjem
plačujem mir, ki je minil,
krhkost intuicije in nezavednost.

En, dva. Živ izdih,
ko se na široko dež spusti,
obrnjeni ocean srebrnikov.

Plemiči

V temnem klešejo kiparji.
Svet pod piramidami sanja,
pokrit z izprano preperino.

Samo mrzel sneg je,
na snegu ples
in sedem, zate ne vem.

V hribe so zabite trdne smreke,
ki me presegajo.
Kaplje po pobočjih drsijo v jutri.
Po dnu se vije slutnja.

Ljudje so daleč. Čakam,
da se njihove nemirne jate
preselijo vame.

Zadaj, vse v hladnem snegu

Upravičeno, ampak
ves mir, zapis,
kar sem narekoval,
kar sem povedal,
pogledal, dotaknil,
drevo na hribu
in trave in hladno sonce,
korak, ki ni odhoben.
Morda je prav negibnost
kot neka pravica.

Priložnost

V Panonski nižini čakanja
in Julijskih Alpah vznemirjenja
se mi vsakih nekaj let
prikaže priložnost.

Smešno,
kaj naj rečem,
stvari so zares!
Zunaj ali znotraj.

